

at overlade noget Mere til den, der foretager Anholdelsen; end saaledes som jeg har redigeret Paragrafen her. Her kan det alene siges at være noget Ubestemt, hvor Politiofficianten har skjellig Grund til at antage, at Vedkommende har gjort sig skyldig i en Forbrydelse; men derimod vil man finde, at Paragrafen i Nævningsloven indeholder noget meget mere Ubestemt, Noget, der meget mere aabner Vej for Overveelse, Skønnet om, hvorvidt der virkelig er Grund til at foretage en saadan Anholdelse. Den ærede Ordfører har nylig fremhævet Nr. 1: „hvorefter Anholdelse kan stee enten paa Grund af Handlingens Bestaffenhed eller fordi Vedkommende er ubekjendt eller ikke har fast Opholdssted eller Erhverv, eller af andre særegne Grunde“, og saaledes gaaer det ogsaa med Nr. 2, hvor det tilstaaes Politiofficianten at anholde, „naar der er Grund til at befrygte, at Vedkommende ellers vilde benytte sin Frihed til ved Tilintetgjørelse af Gjerningens Spor, Aftale med Vidner eller Medskyldige, eller paa anden Maade at hindre Sagens Oplysning“. Jeg frygter saaledes for, at man vil komme til at stille det saaledes ved at optage Nævningslovens Bestemmelse, at man faaer indført her i Loven en Bestemmelse, der er meget skarp, og som det ikke vilde være heldigt at have i denne Lov, hvis den tilsvarende kom til at undergaae mere eller mindre væsentlige Forandringer i Nævningslovdraftet. Det er af disse Grunde, at jeg tillader mig at tilraade det høitæredede Thing at foretrække Regjeringsudkastets § 7 for Udvalgets Forslag. Skulde Thinget finde, at Udtrykket: „at staae i Begreb med at begaae en Forbrydelse“ skulde fremtræde som Noget, det vilde være betænkeligt at gaae ind paa, tør jeg henstille til Udvalget at søge det forandret ved Endringsforslag til tredie Behandling. Med Hensyn til Endringsforslaget under Nr. 9, hvor der er Spørgsmaal om at optage en Bestemmelse med Hensyn til Grundloven, forsaavidt der ikke kan tilveiebringes en Dommers Kjendelse, har jeg naturligviis ikke Noget at erindre derimod,

ligesaa lidt som mod Endringsforslaget under Nr. 10.

Ordføreren: Jeg skal blot erklære, at Udvalget vistnok med Fornøielse skal tage den ærede Ministers Bemærkninger under nøieste Overveelse; paa mig have de virkelig gjort noget Indtryk.

Da ellers Ingen ønskede at yttre sig, gik man til Afstemning, efterat Formanden inden Forhandlingernes Slutning havde bemærket, at han vilde betragte Udkastets § 6 (ny § 8), § 9 (ny § 11), § 10 (ny § 12), § 11 (ny § 13) og § 13 (ny § 15) som vedtagne uden Afstemning, hvis ikke en saadan særlig forlangtes. Udfaldet af Afstemningen var:

1) Forslag af Udvalget til Lovudkastets § 7 (ny § 9):

Det første Stykke udgaaer og erstattes af Følgende:

„Det udøvende Politik kan anholde Den, der har begaaet eller med skjellig Grund er mistænkt for en strafbar Handling:

- 1) Naar det enten paa Grund af Handlingens Bestaffenhed eller fordi han er ubekjendt eller ikke har fast Opholdssted eller Erhverv eller af andre særegne Grunde findes fornødent at sikke sig hans Tilstedeblivelse;
- 2) naar det er at befrygte, at han vilde benytte sin Frihed til ved Tilintetgjørelse af Gjerningens Spor, Aftale med Vidner eller Medskyldige eller paa anden Maade at hindre Sagens Oplysning, eller
- 3) naar han gribes paa fersk Gjerning eller umiddelbart efter Forbrydelsens Udøvelse er bleven uasbrudt efterat som Gjerningsmand eller han antraffes i Besiddelse af Gjenstande, som kjendeligen hentyde paa et forbryderisk Forhold.

Den Anholdte kan strax undersøges paa sin Person, naar der er Grund til at formode, at han er i Besiddelse af Noget, der kan tjene til